

A huff and a puff (and I blow your house in)

THREE IS A CROWD

Wat we van biggetjes kunnen leren

Elie Agniel
Gezien op 29 oktober 2026
Campo Nieuwpoort, Gent

Wat te doen tegen een wereld die in brand staat? Het beginnende collectief Three is a Crowd zocht een antwoord in de Disneyversie van de fabel van de drie biggetjes. ‘A huff and a puff (and I’ll blow your house in)’ brengt een hilarische, woordeloze herinterpretatie. Minder hilarisch wordt het eens je beseft dat de drie makers vinden dat elke voorbereiding op het einde der tijden toch futiel is.

11 NOVEMBER 2026

Aan het begin van de voorstelling is de sfeer in de zaal duister. Met wat moeite zie je op het donkere podium nog net een levensgroot reclamepaneel met daarop in golvende letters ‘The End’. Een gedempte soundscape van een sirene en een hectische bas wordt in *loop* eindeloos herhaald. Een crt-televisieset op wieltjes schuift naar het publiek en springt als in een horrorfilm aan. Fragmenten uit Disney’s ‘Three Little Pigs’ uit de reeks ‘Silly Symphonies’ brengen het overbekende verhaal nog eens terug in de herinnering. Een wolf blaast de huisjes uit stro en hout omver. Door de haperende en vertraagde montage lijken

de biggetjes nog meer in paniek dan in de oorspronkelijke tekenfilm.

Twee biggetjes
De sfeer verandert plotsklaps wanneer het licht aanspringt en een bloempot in stukjes breekt. Op een hooibaal ligt Marius Lefever in een donker kostuum bewegingsloos, met een pijl in zijn zij. Al snel heb je door dat hij de wolf moet zijn. Naast hem staat Senne Vanderschelden als één van de biggetjes, in een vuil T-shirt, met een gebroken bloempot en een hoopje aarde aan zijn voeten. Hij ziet er geschrokken uit. Hij haalt een borstel en ontdekt dat die uit zichzelf recht blijft staan. Verward laat hij hem staan en vist dan maar eerst zelf de stukken bloempot uit de aarde. Ondertussen verschijnt ook een tweede biggetje (Jef Van der Burght) in een blauwe werkersoverall ten tonele. Hij beplakt het billboard met een verknipte mozaïek van een idyllisch berglandschap. Hij kijkt fier naar het publiek, bewondert zijn resultaat. Het valt hem niet op dat zijn mozaïek nergens op lijkt.

Net als in de oorspronkelijke fabel bereiden de biggetjes zich voor op de harde buitenwereld.

'A huff and a puff (and I'll blow your house in)' is het vervolg op 'Silly Symphonies', de debuutvoorstelling van Three is a crowd. In dat eerste stuk liet het collectief subtiel hele werelden verschijnen door live *bruitage* te vermengen met kleine visuele ingrepen. Zonder verhaal noch moraal voerden ze je mee van een neerstortend vliegtuig naar een eenzame visser aan een verlaten vijver. Deze tweede voorstelling gaat door op die weg: ze zet weer woordeloze slapstick en een heel arsenaal aan theatrale middelen in, maar voegt er iets cruciaals aan toe. Ditmaal is er namelijk wél een verhaal.

Net als in de oorspronkelijke fabel bereiden de biggetjes zich voor op de harde buitenwereld. Biggetje Vanderschelden doet dat door hard te werken, en vindt daar ook een mateloos plezier in. Met een aanstekelijke glimlach begint hij al vroeg in een hoek van de ruimte klei in mallen tot bakstenen te boetseren. Geregeld wrijft hij de klei uit over zijn gezicht. Hij geniet daar duidelijk erg van.

Miezerige wolf
In tegenstelling tot het klassieke verhaal moet het tweede biggetje Van der Burght echter dubbel zo hard werken: bij gebrek aan een derde biggetje moet hij zowel het strooien als het houten huisje bouwen. Hij smijt eerst een houten kadertje en een houten schoorsteentje (met een écht rookeffectje) op de hooibaal. Dit moet zijn huis representeren. Maar dat krijgt wolf Lefever al snel klein. Uit het billboard haalt het biggetje dan maar een houten huisje uit geprefabriceerde platen. Ook dit huisje krijgt een schoorsteentje. Totaal onverwacht regent het plots pijpenstelen, waardoor de arme wolf kletsnat wordt en het huisje langs alle kanten probeert binnen te dringen. Het is uiteindelijk niet de wolf, maar een reeks natuurrampen die het houten huisje uiteen doen vallen. De wolf is in dit verhaal niet groot en boos maar eerder zielig en een miezerige mislukkeling.

De hilariteit in de zaal is het gevolg van hun spelplezier en hun acties, niet van al té cartooneske personages.

De stroom aan slapsticksketches lijkt haast een geschiedenislesje van klassieke tekenfilm slapstick. De performers brengen ladders aan die, als ze zich omwenden, een andere performer net niet onthoofden. Trillende pijlen doen een heel lichaam zinderen. Ladders die wegglippen doen een stukadoor gevaarlijk boven een afgrond spartelen. Onverwachte zijn er dus ook stortregens. Gelukkig zet die slapstick stijl zich niet al te veel door in het spel zelf. Lefever, de wolf van dienst, speelt soms wat groter, maar het spel van de twee anderen blijft ondanks hun personages toch eerder klein. De hilariteit in de zaal is het gevolg van hun spelplezier en hun acties, niet van al té cartooneske personages.

Three is a Crowd zet de hele theatermachinerie ook meesterlijk in. Het lichtspel van Maxim Maes zet vaak een cartooneske toon door sommige delen van het podium al te fel uit te lichten, maar schept vaak ook sfeer met minder zware effecten. Wanneer het ijverige biggetje bijvoorbeeld onder een hels felle tl-buis bakstenen kneedt, zit de andere onder een wat diffusere en warmere gloed op zijn stoel naar het landschap te staren. Ook scenografen Oscar Van Geertruyden en Frans Coremans hadden een kluif aan deze technisch ingewikkelde voorstelling. Pijlen, bloempotten, liters water of hele blokken klei vallen telkens weer onverwacht uit de lucht vallen. Het hele theater is hier een monster met een eigen wil, een vierde personage met evenveel humor als de drie mannen.

De moraal van het verhaal?
Toch is er ook iets ongemakkelijks aan de hand. Door het simpele verhaaltje in ‘A huff and a puff (and I’ll blow your house in)’ zoek je als toeschouwer het hele stuk lang toch naar een betekenis en een moraal. Het gaat niet goed met de wereld. Zelfs de wolven zijn slachtoffer geworden. Beide biggetjes werken uiteindelijk best hard. De ene bouwt twee huisjes, maar heeft vooral minder geluk. De andere is dan weer een pak beter voorbereid en kruipt in een bakstenen bunker. Maar voor beiden is er eigenlijk geen ontkomen meer aan. Als de oorspronkelijke fabel de moraal wil verkondigen dat je je best voorbereidt op het ergste, dan wil deze versie de futiliteit daarvan aantonen. Een valabele maar trieste observatie, die in schril contrast staat tot het hilarische karakter van het spel.

Misschien volstaat het dat een voorstelling plezant is. Het is moeilijk om niet wanhopig te worden over de steeds versnellende ecologische ramp, over afbrokkelende democratieën en neergeslagen studentenprotesten. De wereld staat in brand, lijken de makers te schreeuwen. We kunnen er niets meer aan doen. Voorbereiden op die rampen sust dan wel de gemoederen, maar het pakt de werkelijke problemen niet aan. Net daarom blijft er in de voorstelling iets knagen. Even vluchten in gemakkelijke humor is oké. De voorstelling voelt dan ook als een verademing in deze tijden. Maar we kunnen heus wel meer dan enkel wat cynisch lachen.